

[Erik B. Smith]

Vi har forsøgt at få socialministeren til at tage stilling til, hvordan vi kan hjælpe disse familier, ud over hvad der kan ydes i henhold til den lovgivning, der gælder i øjeblikket: bistandsloven og pensionslovgivningen, og ministeren har – også nu i dag – ikke overraskende sagt, at de bestående regler er fortræffelige, og at de tager højde for alle tænkelige situationer. Men det gør de ikke, det ved ministeren, det ved ordførerne for regeringspartierne, og det ved ordføreren for det radikale venstre også.

Vi er ikke uenige i, at man kunne have fremsat forslag om f.eks. alle gruppe 1-sikrede, og man kunne for vores skyld også have nævnt andre grupper. Kan det give et parlamentarisk flertal, så lad os endelig gøre det. Men vi har peget på tre grupper, og jeg må indrømme, at man bliver noget overrasket, når man hører, at ministeren ikke ved, hvad en børnefamilie er. Jeg står helt uforstående over for det, men jeg vil da gerne herfra sige, at en børnefamilie er en familie, hvor der er børn under 18 år.

At man ikke ved, hvem der modtager dagpenge, er helt uforståeligt. Dagpenge er et begreb, som gælder både dem, der modtager sygedagpenge, og dem, der modtager arbejdsløshedsdagpenge. Jeg fatter det simpelt hen ikke.

Ministeren siger: ja men vi har jo de personlige tillæg for pensionisterne, og det har også andre ordførere været inde på. Ja, en skønmæssig ydelse, som vi ved at pensionisterne oplever som noget af en ydmygelse at bede om.

Har ministeren – det kunne jeg godt tænke mig at spørge om – givet kommunerne flere penge til de personlige tillæg, det såkaldte rådighedsbeløb? Nej, det har ministeren ikke. Ja men hvad skal kommunerne så gøre? De har ikke flere penge til rådighed. De må administrere dette vældig stramt, og pensionisterne oplever det med garanti som overordentlig ubehageligt.

Bistandslovens § 46, stk. 1, skulle tage alle de andre, og det gør den også, hvis det er sådan, at man ikke selv har midler til at betale regningen. Hvordan finder man ud af det? Ja, det finder man ud af ved at få et overslag over budget, faste udgifter osv. Det er et kæmpearbejde, og det lader sig simpelt hen ikke gøre, så de fleste bliver afvist. Der er ingen grund til at påstå heroppefra, at de

eksisterende regler tager højde for denne situation, for det gør de ikke.

Så siger flere af ordførerne og også ministeren, at konsekvensen af vores forslag vil være en forlængelse af konflikten. Det tror vi ikke. Vi håber, at regeringen omgående forsøger at få denne konflikt stoppet, men vi tror faktisk ikke, at regeringen er særlig interesseret i det.

Indenrigsministeren har jo tilkendegivet, at hun ønsker en afgift på lægebesøg; det har hun nu fået uden om folketinget – nej, ikke helt uden om folketinget, for hun har faktisk fået støtte til det af et flertal af partier i folketinget, uden at man har sagt det direkte.

Vi ønsker denne konflikt afblæst, og det er faktisk det, vores forslag går ud på. Vi vil under udvalgsarbejdet meget gerne medvirke til, at fru Aase Olesen kan få belyst de spørgsmål, hun har. Og så vil vi naturligvis arbejde for, at vi får et parlamentarisk flertal for dette eller et andet forslag, som får den konsekvens, at vi igen får gratis lægebesøg.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Nu kan man selvfølgelig i socialudvalget dyrke dette nærmere, men når hr. Erik B. Smith står her og beskriver de mange problemer, det giver ude i kommunerne, og de mange problemer, det giver for folk, så svarer det ikke, skal jeg stiltødt oplyse, til de meldinger, det er muligt for mig at indhente. Der ser det ud til, at det foregår nogenlunde stiltødt og roligt, også på den måde, at kommunerne rent administrativt prøver – ganske vist gennem merarbejde – at få tingene til at fungere.

På samme måde vil jeg sige, at efter de meldinger, jeg har fået – men hverken det, hr. Erik B. Smith har, eller det, jeg har, er jo videnskabeligt i nogen forstand, det er lidt, hvad man hører og ser – ser det ud til, at det også for netop de svage grupper, som er dækket gennem lovgivningen, kan fungere på en rimelig facon.

De meldinger, man kan få på forskellig måde – man kan ringe rundt og spørge, eller man kan spørge konkrete kommuner – vil kun give et billede af situationen, men jeg synes, det er grund til at sige, at så horribelt og så trist, som hr. Erik B. Smith fremstiller det, ser det nu ikke ud til at være efter de